

Rettegés

Jaj! Mi ez? Ez a fülrepszto zaj! Honnan jön? Kintről? Vagy BENTRŐL? Fülelek. FÜLELEK, CSUPA FÜL VAGYOK. Nem értem. Minden olyan... furcsa és megfoghatatlan. Ez a ragacsos, áporodott sötétség is. Melegem van! Rám izzadt a pizsama. Le kell tépnem magamról, nem bírom ELVISELNI! Nocsak. A lepedőm is csuromvíz. Még ez is. Most nem, most nem... Nem cserélem ki. Olyan fáradt vagyok. Fáradt vagyok... Aludni! De ezek a hangok, ezektől nem lehet! Mi ez? Mint ha BELŐLEM áradnának... Jaj! Vele mi van? VELE MI VAN? Tapsi. Tapsikám. Alszol? Hallasz engem? Nem válaszol. Akkor jó. Akkor jó. Akkor alszik. Akkor végre el tudott aludni. Lehet, hogy ő is megizzadt. Le kellene törölni. Legalább a homlokát. A vágást óvatosan kikerülni... Kikerülni, igen, hogy ne fájjon. Hogy ne ÜVÖLTÖN. Nem merek átnyúlni. Átnyúlni hozzá. Talán megint felpattanna, és félvokon dülöngélni kezdene végig a szobán, végig a szobán, a konyhán, az előszobán, a cseppfürdőszobán... Most mintha nekiment volna a mosdókagylónak, vagy minek. Lehet, hogy melléje esett, fel kellene kelni, felnyalabolni, visszahozni az ágyba, mellém, simogatva nyugtatgatni, simogatva ismét álomba ringatni. Megcsókolni a varratot. Brr! Ugye már nem is fáj? Áj, váj, macskaháj, ha meggyógyul, már nem fáj... SOSE MÚLIK EL! Nem hallom. Ha elesett volna, felsírna. ORDÍTANA! Nem bírom az ordítását. Az ordításodat, kicsim. Olyan régen tart. Olyan gyakori. Annyira fájna? Ne haragudj, de nem tudom elhinni. NEM! Hiszen már olyan RÉGEN történt! Azt mondod, nem? Mintha csak ma lenne. Neked mindig mintha csak ma lenne AZ A SZÖRNYŰSÉG! Az a villanó, a velődig hatoló, az agyvelődben kotorászó kibírhatatlan FÁJDALOM. A szike. A szike villanása. De hiszen nem láthattad... Elhiszem, persze hogy elhiszem, csak nyugodj meg. Nyugodj meg, kicsim. Azért se, és hogy én vagyok az oka? Mi

ért engedtelek, miért engedtelek kés alá? Hát lehetett más választásom? Nem értem, mit mormolsz. Gondolod, hogy magától megnyugodott volna? Ha nem bolygatjuk. Nem! Anyád nem azt mondta! Ő inkább sürgette a műtétet. Engem hibáztatott a késedelemért. Engem, aki egyedül viaskodtam veled, már mióta. Csak estél és keltél, estél és keltél, mindennek nekimentél, de csak botorkáltál megszállottan. Tovább és tovább, megállíthatatlanul. Már alig láttál. Hallani is alig... Hiszen a fejed, a te szégyen kis nyomorult, megcsonkított fejecskéd... Kis szöszim. Hidd el! Már AZ előtt is... nem működött. Mondd, mit kerestél folyton? Csak vonszoltad magad a lakásban, mindennek nekimentél, mindent felborítottál, csupa kék-zöld folt voltál. És seb. SEBEK! A sok éles asztal- és szekrényсарoktól, kilincstől... Miért zárok mindent? Hát hogy engedjelek ki ÍGY? Csak hogy tudd: én is csupa seb vagyok! Itt belül. MINDENEM FÁJ! És félek! Tapsi, úgy félek!

Nem merek felkelni, nem merem megnézni, mi van vele. Jó ez a sötét. Így legalább elképzelhetem, hogy rendben vagy, hogy csak fekszel ott... valahol. A szőnyegen nem fázhatsz fel. OLYAN FÁRADT VAGYOK MÁR! Olyan nagyon fáradt.

Nem, nem mehetünk ki sétálni. Sötétedés után sem, ahogy mindig szerettél. HOGY NE LÁSSANAK. Rejtőzködő lett az én párom. Tudod, nem mondtam sose: már évek óta kérdezzetik, mi van veled, és én HAZUDOK. Hazudozok. Hogy mondjam meg nekik, hogy BAJ VAN!? Sokszor már én sem köszönök nekik, amikor munkába megyek. Csak felpattanok a bicajra, lecsapom a fejem, homlokomra rántom a sildes sapkám, és csak hajtok. Látni sem bírom őket! Úgy érzem, egyre csak fagatnának. MIÉRT? MIÉRT? Mi közük hozzá? Az én bajom. Az én kínom. Igen, tudom. A tiéd nagyobb. A TIÉD a nagyobb. Tönkrement az életünk, Tapsifüles... Hiába anyád utólagos totojgatása, anyagi segítése. Nem, nem akarom bántani, persze, hogy jól jön. Tudom, tudom, sokszor a fejemhez vágátok. Te is, ő is. Kicsi a fizetésem, csak nyomorult segédmunkás vagyok. De miért csak most segít rajtad? Miért nem AKKOR, az elején? Magadra hagyott, amikor a leginkább szükséged lett volna rá. A már akkor félhülye nagymamádra löcsölt, ő meg kiment külföldre. Akkor jó voltam. A félhülye Tapsinak. Bocsáss meg.

Ki szeretnél menni? Nem lehet! Értsd meg, nem lehet! Nem csak miattad. Nem csak a betegséged miatt. Te nem tudod, mi van ODAKINT!... Persze, egy légüres térben él. Már mióta. Fogalma sincs. Ennek fogalma sincs, mi történik itt körülöttünk!

Mégis itt lenne mellettem? Mintha mocorogna. Visszamászott volna? Tapsi? Mondj már valamit! Mikor jöttél vissza? HÁT ITT VAGY?

Ó, szívem. Hallgass csak ide: akkora szögesdrótokat láttam! Egész göngyölegeket. Vagy nem is láttam, csak hallottam róluk? TŐLÜK! Vagy a Facebookon? A tévében? ÉN LÁTTAM őket! Esküszöm! Te is szeretnéd látni? Nem, nem mehetsz oda. ŐK mindenütt ott vannak. Értsd meg. Hogy is értenéd. A kertből a szilvát is megették. A körte még nem érett meg, de azért „megkóstolták”. Beleharaptak, és undorodva eldobták. Ők elmentek, jöttek mások. Azok is megkóstolták, azok is eldobták. Tele van velük a kert. A rebarbarát, sóskát, spenótot, paradicsomot, citromfüvet... mind letaposták. Nem érzed ezt a BŰZT? Ezt a penetráns, rothadó, átható cefreszagot? Meg ezt az átható zsír-, verejték-, mocsok- és idegenszagot? Persze, műtét óta a szaglóérzékednek is kampec. Tapsi! FÉLEK! Mi lesz velünk? Gyere, ölelj át.

Szent Isten! Ki ez itt mellettem? Ez nem te vagy! Olyan más a SZAGOD! Valami IDEGENSZAG! Már itt lennének a házban!? Behúzódtak, míg aludtam. Bezártam a kaput, de mi az nekik? Átugorják, kifeszítik, kidöntik. Ha már szögesdrótokat vagdosnak át? Nem lehet őket megállítani! Se drótkerítéssel, se könnygázzal. Tele van velük a város. Már nem tudok bicajjal haladni, mindenütt ők menetelnek, ők fekszenek. Az egyik szoknyáson óvatosan átléptem, a társa majdnem megölt. Hát hogy menjek a munkahelyemre? Szálljak?

Ha ehhez a VALAKIHEZ itt mellettem hozzáérnék, talán ledöfne. Férfi vagy nő? Akármi, veszély! HALÁLOS VESZÉLY! Már lélegezni sem merek. Lehet, hogy többen is vannak. Mindig csoportosan közlekednek. Bolyban. Ők is félnek... Mi lehet most Valikával... ott a mosdó mellett, a földön? MEGÖLTÉK VOLNA, AZÉRT HALLGAT!!? De hiszen ő már... TAPSI! Sokszor elfeledkezem róla, hogy te már... És ez olyan jó. Olyankor úgy érzem, mégsem vagyok egyedül. Habár az anyád már LEÍRT. Tudod, mit mond? Azt mondja, föl is út, le is út. Azt mondja, nincs már rám szükség. KITELT AZ IDŐM. Csak addig kellett, míg vigyázhattam rád. A ház az ő nevében van. El akarja adni. Gondoltad volna ezt? Azt mondja, visszamegy külföldre. Csak miattad jött vissza egy kis időre. Hogy veled legyen az utolsó hónapokban. Azt mondja, nem mer itt maradni, pedig ez a szülővárosa, és valamikor úgy tervezte, megöregedni, meghalni egyszer ő is hazajön, de ennek már vége. Azt mondja, ez már rég nem az ő városa, ez már rég nem AZ, és hogy ő is RETTEG.

Már semmi sem érdekel. Lámpát kell gyűjtanom. Vagy felhúzni a redőnyt. Fogalmam sincs, hány óra, éjjel van-e, vagy nappal. Hát nem mindegy?

Nem érdekel, ha zajt ütök. Nem érdekel, ha fölneszel ez a valaki. Vagy valakik. Nem érdekel már SEMMI! Senki és semmi. Te is elmentél. Itt

hagytál. Magamra hagytál. Mindig azt hittem, én vagyok az erősebb, a te támaszod és istápolód. És most nélküled én maradtam támasz nélkül. Kivert kutya leszek, Tapsi. Egy újabb hajléktalan a sokból.

Most hol a kapcsoló? Persze úgy lehúztam a redőnyöket, hogy rés sincs a spaletták között, nehogy fény szűrődjön ki rajtuk. Áruló fénycsík. Egy jel arról, hogy (még) élünk. Matatok itt a vaksötétben... Ez a másik fal. HOL VAGYOK? Próbáljuk meg emerre. Tapogassunk... Ez a hőtároló. Jaj! Valamit lesodortam róla! Juj! Mekkora durrant. Hogy nem ugrik... vagy ugranak fel erre a zajra? Olyan mélyen alszanak? Persze, holtfáradtak. Ekkora utat megtenni! Csak menni és menni. Csak menni és menni, mint nekem is... majd. JAJ! Mi ez a FÁJDALOM? Mi ez a SÖTÉT... EZ A TOMPA... CSEND...

